

příslušel na náhradní úroky z tohoto poplatku resp. jeho části v případě předčasného skončení právního poměru, u jehož příležitosti byl vyměřen, právní nárok. Na tomto stanovisku nemůže nic změnit ani okolnost stížností in fine nadhozená, že pak úřad by mohl vrácení poplatku na škodu strany do nekonečna odkládati, ježto tato okolnost, z níž by bylo snad lze souditi na neuspokojivost zákonné úpravy sporné otázky, by mohla padati na váhu při úvahách de lege ferenda, nemá však sama o sobě významu pro zodpovězení otázky té s hlediska její pozitivní úpravy platným právním řádem.

Č. 11.010.

Církevní věci. — Školství (Slovensko): Přísluší školské stolici (řím.-kat. školy) také působnost ve věcech kultových?

(Nález ze dne 20. ledna 1934 č. 1895.)

V ě c: Dr. Pavel J. v T. proti zemskému úřadu v Bratislavě o poskytování prací na opravu řím.-kat. kostela.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Ve schůzi řím.-kat. školské stolice ve V. bylo na pořadu jednání odhlasování prací ručních a povoznických na opravu kostela a fary tamže podle rozhodnutí církevní vrchnosti dvěma třetinami a rovněž závazek, dotčený náklad v penězích předem složit, ježto jinak patronát neprovede opravy; přes upozornění předsedy faráře Dr. B. na ručení soukromým majetkem za opomenutí, neodhlasovali členové Eliáš G. a spol. zmíněné práce, majíce za to, že »tato věc nepatří do oboru školské stolice, ale do oboru obecního výboru a proto neodhlasují.«

Předseda řečené školské stolice podal okr. úřadu žalobu, dovoláváje se své odpovědnosti podle nař. dv. kom. č. 12464 z r. 1845 a nař. uh. min. kultu z 5. června 1873 č. 31.937/1872, dále co do povinnosti věřících nař. min. škol. z 23. ledna 1929 a konečně v příčině příslušnosti školské stolice nařízení (správně rozhodnutí) býv. uh. min. kultu č. 33.469/1902; navrhoval, aby členové byli odsouzeni k placení zmíněných $\frac{2}{3}$ nákladů, aby mohl rozsudek předložit Náboženskému fondu jako patronátu, ježto zavázání školských stolic je *conditio sine qua non*.

Okr. úřad v Nové Bani výměrem ze 16. srpna 1930 žádosti vyhověl potud, že »vyslovil majetkovou odpovědnost členů řím.-kat. školské stolice ve V., poněvadž neodůvodněně odepřeli rozvrhnouti povinné práce ruční a formanské k opravě kostela a fary na věřící, s tím, že jmenovaní jako členové školské stolice při usnesení, jež tvoří předmět tohoto řízení, jsou solidárně zodpovědní za škodu duchovnímu vzešlou a odhadnutou i prisouzenou řádným civilním soudem, uplatněnou na základě tohoto výměru zvláštní žalobou.«

Na odvolání dotčených členů školské stolice zrušil zem. úřad nař. rozhodnutím výměr první stolice jako nezákonný a nařídil vynést nový výměr o požadavku řím.-kat. faráře.

V důvodech v podstatě uvedl: Působnost řím.-kat. školské stolice zřízené podle § 9 zák. čl. XXVIII:1876 jako instituce školské vztahuje se výlučně na věci národního školství, jak vyplývá z § 13 téhož zák., který uvádí taxativně úkoly školské stolice, mezi nimiž však není obsaženo, že by řím.-kat. školská stolice měla se starati i o kultové potřeby náboženského života dotčené církve, v jejímž jméně vystupuje ve věcech školských. Není proto zmíněná stolice představitelkou a zástupkyní řím.-kat. věřících, aby byla oprávněna vystupovati jejich jménem i ve věcech kultu, totiž ve věcech potřeb náboženského života řím.-kat. církve. Vyslovil-li úřad pro odvolatele jako členy řím.-kat. školské stolice, tedy v postavení představitelů a zástupců řím.-kat. církve ve V. solidární odpovědnost za domnělou škodu utrpěnou řím.-kat. farářem ve V., která mu »de facto« ještě nenastala, neboť žádných výdajů dosud při opravách kostela a fary neučinil, jest rozhodnutí nezákonné, a nařizuje se vynéstí nový výměr, který by zavazoval k provedení potřebných oprav samotné právní subjekty, t. j. jednotlivé řím.-kat. věřící bydlící na území řečené farnosti a stojící pod jurisdikcí řím.-kat. faráře tamže.

O stížnosti proti tomu pro nezákonnost podané uvážil nss toto:

Nss zkoumá napadené rozhodnutí toliko v mezích uplatněných stížních bodů (§§ 2, 5 a 18 zák. o ss).

Žal. úřad stojí na stanovisku, že majetkovou odpovědnost členů řím.-kat. školské stolice ve V., ve směru uvedeném v rozhodnutí první stolice, nelze po právu vysloviti již proto, poněvadž podle §§ 9 a 13 zák. čl. XXVIII:1876 působnost školské stolice jako orgánu správy školské se omezuje na věci školské, o které v daném případě nejde, a nevztahuje se vůbec na mimoškolské věci správy kultové. Není tudíž podle názoru žal. úřadu školská stolice představitelkou a zástupkyní řím.-kat. věřících ve věcech kultu, o něž jde v tomto případě.

Tento názor, upírající školské stolici příslušnost ve věcech kultu, označuje stížnost za protizákonný, avšak nepopírá, že názor žal. úřadu odpovídá normě jím citované. Stížnost by proto mohla zvítěziti se svým stanoviskem jen tehdy, kdyby uvedla a prokázala, že přes cit. ustanovení zák. přísluší církevní školské stolici působnost stížností tvrzená na jiném právním základě, způsobilém založení takovouto příslušnost školské stolici, tedy po případě na zvláštním předpise církevním, uznávaném i státním řádem právním (srov. též ustanovení § 13 bodu 2 zák. čl. XXVIII:1876) anebo na platném právu obyčejovém. Stížnost se však pro své stanovisko dovolává toliko rozhodnutí býv. uher. min. kultu č. 33469/1902, že tam, kde katolíci ritu římského, řeckého a armenského nemají ještě zřízení místní autonomie, třeba pokládati školskou stolici za zastupitelku náboženské obce, což se vztahuje dle stížnosti nejen na školské věci, ale na všechny ty věci, v kterých má kompetenci náboženská obec (věřící), tedy i v kultových věcech. Mimo to uvádí stížnost jen tolik, že co do poskytování ručních prací na opravu kostela sám referát min. škol. v Bratislavě, nejen uznává takové právo školské stolice, ale přímo požaduje její rozhodnutí, když ji považuje za zastupitelku věřících, kteří mají tyto práce poskytovat. Proto prý je nař. rozhodnutí v tomto ohledu přímo namířeno proti nař. min.

Než v tom, co právě uvedeno, nelze shledati právního pramene, na němž by mohla býti založena příslušnost školské stolice ve smyslu stížností tvrzeném. Dovolanému rozhodnutí min. kultu z r. 1902, vydanému pro konkrétní jednotlivý případ, nemožno přiznati účinku abstraktní právní normy; že by po případě toto konkrétní rozhodnutí bylo dokladem platného práva obyčejového, stížnost ani netvrdí; stejně nemůže v tomto ohledu býti přihlíženo k tvrzenému stanovisku referátu min. škol., které není ani ve stížnosti vystižně uvedeno, tím méně doloženo tak, aby mohlo býti předmětem úvahy nss-u. Jiných důvodů pro svůj právní názor stížnost neuvádí.

Ježto tedy stížnost právního stanoviska napadeného rozhodnutí, opřeného o zákon, účinně nevyvrací, nelze shledati, že by rozhodnutí to bylo s hlediska stížností relevovaného nezákonné.

Č. 11.011.

Živnostenské právo: Předpisu § 44 živn. řádu odporuje, označuje-li se zednický mistr ve firmě jako »zednický mistr s teoretickou zkouškou stavitelskou«.

(Nález ze dne 23. ledna 1934 č. 143.)

Prejudikatura: Boh. A 9277/31, CCCCII/31.

Věc: Rudolf J. v H. proti zemskému úřadu v Brně o přestupek § 44 živn. ř.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Trestním nálezem okr. úřadu v Přerově z 9. června 1931 byla st-li podle ustanovení § 131 lit. b) živn. ř. uložena peněžitá pokuta v částce 50 Kč, v případě nedobytnosti vězení 5 dnů pro přestupek § 44 živn. ř., spáchaný tím, že st-l používá k vnějšímu označení své firmy tabulku: »Rudolf J., zednický mistr se zkouškou teoretickou stavitelskou«; zároveň vysloven zákaz používati zmíněného označení.

V odvolání uvedl st-l, že inkriminované označení odpovídá pravdě, neboť teoretickou zkoušku stavitelskou skutečně složil, a nelze v něm také spatřovati nějaké klamání obecnstva, neboť výslovně označuje st-le jako zednického mistra a nikoliv snad jako stavitele.

Nař. rozhodnutím nebylo tomuto odvolání vyhověno, poněvadž skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného jest prokázána jeho vlastním doznáním a šetřením četnické stanice. Zákon o stavebních živnostech zná jen živnost »mistra stavitelského« resp. »mistra zednického« atd., kteréžto označení jediné jest vhodným pro příslušnou živnost. Proto i označení, kterého st-l používá, jest nevhodným, neboť vede snadno ku klamání osob třetích.

O stížnosti uvažil nss:

Nss vyslovil v nál. Boh. A 9277/31, opíraje se o usnesení odborného plena Boh. A CCCCII/31 tyto zásady: »Účelem § 44 živn. ř. je, aby každá živnost byla na provozovně a není-li jí, na bytě živnostníkově označena takovým způsobem, aby každý, kdo u toho kterého živnostníka chce uspokojiti svou potřebu nákupu nebo obstarávání prací, mohl